

„Soča“ izhaja vsak četrtek in velja
pošto prejemana ali v Gorici na dom
pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 4.50
Pol leta . . . . . „ 2.30
Četrt leta . . . . . „ 1.20
„Kmetovalec“ za naročnike Soče Vse l.
f. 2.—Pol leta f. 1. Za nenaročnike: Vse
l. f. 3.— Pol leta f. 1.60

Pri oznanilih in ravno tako pri „po-
slanicah“ se plačuje za navadno tristopno
vrsto:

8 kr., če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 krat
6 „ „ „ 3 krat
Za večje širke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10
soldov v Gorici pri Paternoliju; v Trstu
v tobakarnicah „Via del Belvedere 179
in „Via della caserma 60“

Naročnina in dopisi naj se blago-
voljno pošiljajo pod naslovom: Vik-
tor Dolenc v Gorici. — Rokopisi
se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno
frankujejo. — Delalcom in drugim ne-
premožnim se naročnina kniža, ako se
oglasijo pri uredništvu.

Glasilo slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

Vsakemu svoje!

„Če meniš, da na-te ka-
ta je zabavljica,
Nezabi, da nemaš sam ne-
umnitega lica.“

Naše reke ne valijo toliko vode v morje, kolikor
porablamo Slovenci čerčila, da bi priborili domačemu
jeziku veljavo, katera mu tiče: vsa ptica v naših goz-
dih ne žvergolé toliko viž, kolikor jih ponavljamo mi
dan na dan z večno—istim refrénom: spoštujte naš je-
zik, vpeljite ga v vse urale in šole, postavite ga tudi
povsod v privatnem življenji na častno mesto, katero
se mu spodobi.

Kolikokrat smo na taborjih navdušeno prisegovali
goram in bregovom, da smo sinovi Slave, kakó odlo-
no terjali, da „hočemo“, naj na naših tleh vlada naš
jezik. Priupili smo si slednjič glasoviti § 19., kate-
rega smo tolikokrat razsvitljevali in na ogled stavili ob
narodnih veseljih in shodih. A zljaj se obnašamo rav-
no takó kakor nesterpljivi otroci, kateri si s krikom in
vikom prizivajo lepo igračo, prazniško oblečeno punč-
ko, katero pol ure pozneje razporjejo trebuli.

Ljudstvo nij kaj posebno naklonjeno paragrafom,
in je najrajše, če o takih kljukah nič ne sliši; a ko se
je rodil členček 19., to je bilo veselje po Sloveniji, ka-
kor ob rojstvu kacega careviča. Nevrojeni členček je
hipoma postal ljubček vseh serc. Sedaj pa savamo in
pehamo ubogo revše od kota do kota kakor zaničevane-
ga najdenca, da si sirota ne more pri nas kar nič opo-
moči, in da mu bo ostati le sključena pokveka. Ka-
kor je to žalostno, takó je resnično.

Kedó je v dotiki z našimi uradniki, povsod vidi,
kakó ubogo malo se uraduje po slovenski, kakó se mo-
ra naš jezik unikati nemškemu in italijanskemu. Bili
in ostali smo ubogi ščkarji, kateri prežijo pod bogato
mizo, da bi se jim vergla kaka uže obgljena kost. Le
poglejmo naše sodnije. Nekaj slovenskih povabilnih li-
stov in slabo zverženih obrazcev imajo, a še v te ne
znajo ali nečejo niži uradniki pravilno postaviti manj-
kajočih besedij. Slovenskih zapisnikov in olokov ne
išči. Kak fanatik bo koj pograbil krepežico, da jo za-
brusi pod nožo vladi in njenim uradnikom. Stojte!
Ne tarnajmo o vladi, ampak o svojih lastnih sino-ih
plakajmo, lastno nemarnost in indiferentnost bičajmo!

Zmerom imamo polna usta o tuji sili, lastne lenobe pa
ne vidimo.

Kakó teško pričakuje domovina mladega narašča-
ja iz univerze domov. Ali komaj ti neha tak „nadepo-
len“ tergati hlače po šolskih klopéh, jedva se mu ugre-
je stol, katerega je ravno zasedel v javnem življenji:
uže ti pozabi vse prispege, katere je mermral ali klel v
veselih društvih pri rujnem vini; začne se ti izgovar-
jati s takó nazvanimi „obziri“, katerih je toliko kakor
muh po leti. Čakaj konj, da trava izraste! Če pa po-
rečemo, da je mnogo takih „mladih močij“, katere naš
bogati jezik le poveršno poznajo, nam bodo marsikedo
zameril. Zamera sém, zamera tija, takó jo! Ne govo-
rimo vselej o „zlati“ mladini, ampak spraskajmo ji zdaj
pa zljaj mačje zlató iznad kože, da vidimo, kodó je zna-
čujen in kodó kukavica! Veselih izjem, se ve da, ne
manjka; Bog nas tudi hrani, da nij takó.

Gospodje sodniki slovenske kervi, koliko bi Vi
leško pomagali slovenskemu narodu! Ali le malo dobre
volje vidimo pri Vas. Može ste, ki služite pravici.
Dobro. Kedaj je ubogi naš narodič zahteval le trohico
več nego golo golléno pravico? Slovencem pošiljajte
slovenske spise, slovenske odloke; ko obravnujete sé
slovenskimi strankami, narekujte zapisnike v slovenskem
jeziku. Nihče Vam tega ne zabranjuje, vevajmo Vam
pa to prirojene narodne pravice. Pri Vas pač nij go-
voriti o tistih nesrečnih, nečimerih obzirih, neodvisni
ste in zasedate lepo mesto v javnem življenji. Pa je
zopet stara pesen: o svojih otrocih se jokajte. Pozna-
mo sodnika rojaka v najlepših letih, sinú izvrstnih
slovenskih starišev, kateri o slovenskem jeziku meni,
da ga nekateri mladi nepokojneži rabijo le takole za-
radi móte, kateri gospod na slovensko vlogo o! slo-
venske stranke še skerbnika a! actum neče ali ne zna
(eno bolj žalostno kot drugo!) dekretovati v slovensči-
ni. Ko bi imela Slovenija mati roditi in rediti same
take nemarne in garjupa sinove, naj le pogine rajši dan
prej, kakor pozneje!

Preidemo k slovenskim odvetnikom ali advokatom.
Kaj bi človek pisal, satiro, jeremijado ali buržo? Za
burko ne bi manjkalo junakov. Le preiščimo vse ar-
hive pri e. kr. sodnijah na Slovenskem in pri družih
instancah, preštajmo vse vloge in spise slovenskih od-
vetnikov: če najdemo, da sta med sto spisi poprečno le
dva slovenska, hosijano čemo peti našim advokatom.

In še teh dveh ne najdemo! Kedo so pač po navadi ti
gospodje? Taki, kateri so po gimnazijah sé surko di-
čili so, kateri so na visokih šolah pri maatnem pivu
čast in nečast delili rojakom v domovini, kateri so se
potem domá ob raznih národnih shodih in veseljah z
rogomentnimi govori in napitnicami vpeljevali v javno
življenje. Sedaj lepó sodijo na stoliči in molzejo kravo,
dokler se ostane „paterpečljivim oslom“ suhi rep in
medla koža v rokah. Mnogi se izgovarjajo s tem, da
jim slovenski jezik ne teče prav gladko v pravdah, da
za velike procese nij še dovolj izlikan. Hamba! Sra-
mota! Če bi tudi za slovenski spis porabili dve minuti
več, ali slovenski narod, ki Vas redi, tega ne zasluži?
Spisati navaden ugovor, v katerem se desetkrat ponav-
lja „tajimo“, to zna tudi goriškim advokatom dobro
znani dohtar Due, za kaj tacega nij treba hoditi na
univerzo. Le par pravd doženite v slovensčini, pa Vas
bodo slovenski jezik ubogal, kakor krotka ovčica. —
Drugi se opirajo na to, da bi stranke terpele škodo
zaradi slovensčine, ker bi viša sodnje jezika ne razu-
mele. Tako hinavec bi morala vlada tožiti zaradi ob-
rekovanja in prostituiranja pred ljudstvom! Videti bi
hoteli, da bi Slovence pošteno podperto pravdo izgubil
samó zaradi tega, ker je rojen od slovenske matere.

In Vi gospodje, ki se kaj tacega bojite, hočete bi-
ti pravniki, odvetniki, branitelji in zagovorniki ljudstva?!
Pojte raji polzem pet. Nij da bi dejal, da smo bili od
vlade ali njenih uradnikov kedaj posebno glajeni ali
protežirani, ali o avstrijskih uradih imamo vendar bolj-
ši mnenje, kakor naši gospodje advokate. Dokler bo-
mo Slovenci počpirali take advokate, ki se po taborjih
okoli repenčijo in žilijo za domači jezik, od sebe pa ne
dajo najmanjše slovenske vloge, ostanemo le otroci. V
Gorici jih imamo slovenske avokate, ki pišejo za slo-
venske stranke proti slovenskim strankam ne nemški ali
italijanski. Zalibože da tudi v družih slovenskih po-
krajinah ne manjka enakih. Taborjev bo treba, tabor-
jev, na katerih ne bomo več bóbneli proti vladi, ampak
proti lastnim sinovom, na katerih bomo narod učili,
kakó se spoštuje slovenski jezik o! lastne kervi! Taki-
le gospodje imajo tordo kožo, in se bodo po stari na-
vadi zaničljivo posmehovali fantastu.

Čakajte! Tudi za Vašo bolezen, gospolje, je iz-
raslo zdravilno zoljice. Vsi rodoljubi, kateri ste v do-
tiki z narodom, vsi, kateri imate serce zanj, kateri ste

LISTEK.

Razmére

med Slovenci in Langobardi

IV.

Kedaj so prav za prav Langobardi v Italijo pri-
šli, nij natanjko znano, ker vsa kronologija pri Pavlu
D. je jako omahljiva. Marius Aventicensis (Chronicon)
postavi prihod Langobardov v l. 569 (Muratori, Annali
d'Italia II. pg. 115) in mnogi učenjaki so mu priterdili.
„Sluzabnik božji“ Secundus, škof tridentinski (†612),
ki je še pred Pavlom D. langobarsko zgodovino pisal in
katero je tudi on porabljal (P. D. III. 29; IV. 42),
poroča, da so Langobardi v maju l. 569 v Italijo pri-
šli (Abel, o. c. pg. 240) Vendar stavi večina zgodovinar-
jev da dogodek v prvo polovico leta 568.

Ko pride Alboin v mesto, ali bolje grad Forojuli,
ki je bil takrat mesto Akvileje glavno mesto Venecije
(P. D. II. 14), premišlja, komu bi to prvo posedeno
deželo v varstvo izročil. Sklenil je mesto z vso okoli-
co svojemu stričniku Gisulfu dati. Ta je bil skoz in
skoz izvrsten mož in že poprej Alboinov maršal ali
konjuh (marpahis). Toda Gisulf je hotel le s tem po-
gojem ponujano čast sprejeti, da si je smel one rodvi-
ne (fare, od tod baron) izmed Langobardov izbrati, ka-
tere so se mu najspodobnejše zdele. Alboin mu je do-
volil naj plemeniteje langobarske rodovine, da so z njim
stanovale in Gisulf je sprejel vojvodstvo. Izprosil si je
tudi od kralja zarod zlahtnih kobil (P. D. II. 9).

To previdno ravnanje Gisulfovo kaže, da je dobro
čutil nevarnost, kateri je bilo i-postavljeno Frijulsko
na meji v Italijo. Vedel je, da bi znala razen Langob-
bardov tudi še kakega družega ljudstva želja po Italiji
polastiti se. Izgovoril si je torej najhrabreje langobar-
ške rodovine, da bi mogel uspešno vhod v Italijo z
njimi brauiti. In ker je vedel, kako važen faktor je
konjištvo, izprosil si je tudi plemenitih kobil, ki bi mu
krepak konjski zarol za težke boje preskerbele. Tudi
je bila konjereja že od nekaj med Veneti v cvetji, ker
so konje razen za poljedelstvo zlasti že za jahanje in
različne igre v circusih rabili (Primari Czörnig o. c.
pg. 135.)

Alboin se je brez najmanjšega upora polastil Fri-
julskega (P. D. II. 9) in tako skoro tudi celo gorenje
Italije. Že strah pred langobarskim imenom prešinil
je vse, da nij nihče na upor mislil. Patrijarh Paulus
se je umaknil iz golega straha pred langobarsko divjo-
stijo iz Akvileje na bolj uterjeni otok Grad in vzel je
seboj ves cerkveni zaklad (P. D. II. 10). Enako so be-
žali gorenjeitalijanski prebivalci na lidske otoke ob iz-
livu Brente in ustanovili slavne Benetke. Tudi Geno-
va in Ravenna bili sta pribežališče rimskim provincija-
lom. Samo Pavija (Ticinus) se je Langobardom resno
ustavljala in sicer tri leta in pol. Zadnjič jo Alboin
premagal in si jo stolno mesto izvolil. Med tem so se
Langobardi tudi s Franki bojevali, si vso Turcijo pod-
vergli in malo potem je vidimo v Beneventu svoje voj-
vodstvo ustanoviti si. Skoro nij ostalo gerškemu ce-
sarji v Italiji družega, nego Marchat in Pentapolis med
Benetkami in Ankono; pobrazje od rečine Marta do
mesta Amalfi obsegajoče vojvodstvu Rim in Nujpalj,

ter južni ert Italije. Ta posestva so bila zvezana po
vojvodstvu Peruzija, katero so bili pa tudi že Langob-
bardi premagali (P. D. IV. 8).

Priobljeno deželo razdele Langobardi v 36 voj-
vodstev, med katerimi so bila najmočnejša Pavija,
Bergamo, Brescia, Trident, Forojuli in pozneje zlasti
Benevent (P. D. II. 32). Langobarska ustava je bila
volitveno vojaško kraljestvo. Že ta državna oblika sa-
ma po sebi pričá, da so imeli glavno oblast in skoro
vso vlado vojvode v svojih rokah. Zato neso hoteli po
Clephovej smerti nobenega kralja izvoliti, nego vladali
so sami skozi deset let (575—585). In ko so si ven-
dar pozneje Authorja za kralja izvolili, odstopili so mu
polovico svojega premoženja, da so se kraljevski stro-
ški poplačali in da je mogel kralj svoje spremstvo,
svoje ministeriales in svoje uradnike vzdrževati (P. D.
III. 16). Le kedaj je kak mogočen kralj na prestolu
selel (n pr. Lujtpran I) berzhal je malo bolj svoje voj-
vode ter je v pokorščini držal. A da se to nij pre-
pogosto zgodilo, za to so že skerbeli vojvode sami, ki
so imeli volilno pravico, s tem, da so le onega za kralje
volili, pod katerega vlado so največ svobodnega gibanja
pričakovali.*)

Zatorej vidimo, da so n. pr. forojulski vojvode
skoro samostojni in da se morajo tudi sami svojih
vzhodnih sovražnikov braniti. Bili so tako močni, da
so se večkrat zoper kralja spuntali, nasproti pa večsilih
kralji tako slabotni, da si jih neso upali sami podvreči,
nego morali so tuje pomoči iskati, kakor n. pr. Gro-
muald zoper Lupa pri Avarih (P. D. V. 18).

* Abel, Uatergang des Langobardreiches pg. 12.

dolge sukne. G. Golobič je prvi občinski svetovalec, je ud šolskega svetovalec, cenivec, bistroumen rokodelce, oče poštene družine in sploh oče spoštovana osoba. Uprašam zdaj, je li spodobno, da si jemljejo gosp. župnik pravico, takega moža tikati, kakor bi imeli svojega hlapca pred seboj? Gotovo ne! Kedor hoče sam spoštovan biti, naj tudi z drugimi spoštljivo ravna. Sicer je ta razvada po Kranjskem, žalibog, še zelo razširjena in trebalo bo menda prav kake višje naredbe, da se povsod in za vselej odpravi, kakor je trebalo posebne naredbe, da se "je odpravil" „Er“ in „Du“ pri vojaki in v srednjih šolah *).

Politični pregled.

Ofenheimov velikanski proces je vendar enkrat končan in sicer tako, kakor smo si mi že davno mislili in z nami gotovo tudi mnogi čitatelji: Ofenheim je spoznan za nekrivega; na 9 prašanj odgovorili so porotniki z veliko večino ali pa enoglasno z: „Ne.“

S tem, da je Ofenheim za nekrivega spoznan, je odstranjen morda prav velik škandal v Avstriji, kajti za Ofenheimom prišel bi bil še marsikateri velikaš na zatožno klop. — Res bi bilo želeči, da bi se v Avstriji „švindl“ saj nekoliko omejil, res je nevarno za obstoj Avstrije, da so ustavoverci „ta švindl“ še celo na politično polje prenesli, kakor to jasno dokazuje. „Politik“ v člankih o zgodovini Chabrus-a; a kaj bi si inostranstvo mislilo ob Avstriji, ko bi zvedelo o tako veliki spridenosti v naši državi? — Da je Ofenheim prost, to posebno veseli ustavoverce, dasiravno so si v tej zadevi v nasprotju z ministerstvom, ampak tu je šlo za kožo in žop in ta je prvi. — Ministerstvo pa se ne more več dolgo zdrževati v ožigled resnici, da se ne more zanašati nikoli na večino v drž. zboru, dasiravno je ono vzeto iz te večine. — Prav za prav je posebno po izidu Ofenheimovega processa, v katerem je bila vlada očividno angažirana, obstoj tega ministerstva ustavna nedostanost; — faktično je to, da je šel minister Bahans na odpust za 2 meseca, najbrže pa za zmerom, ker mu vtegnajo mej tema 2 mesecema tudi drugi njegovi kolegi slediti. — 23. pret. meseca se je Bahans pejal s brzovlakom v posebnem salonskem vozu skozi Gorico v Benetke, kder bo premišljeval minljivost svetovne velikosti. — Ofenheim pa se je tudi precej za njim, to je 1. t. m. odpeljal na Italijansko; morda se tam srečaje se soper sprizajeta. — Kot naslednik Bahansa imenuje se naš rojak dvorski svetovalec Švegel. — Ministerski predsednik je pozval 72 ustavovernih poslancev h posvetovanju, češ da se stranka soper zedini in ministerstvo ne pade. —

Važna vest iz gosposke zbornice je ta, da je Winterstein kot poročevalec o peticijah za predelsko železnico gorko priporočil zidanje te železnice, da so njega živo podpirali Plener, Serinzi, Eugert, na kar je zbornica skoro enoglasno sklenila sledečo resolucijo: „Gosposka zbornica spoznavša uzroke, ki govore za zvezo Rudolfove železnice s Trstom in z mejnimi državami, izroči vladi dotične peticije in pričakuje od nje, da bo v primerno kratkem času predložila postave zadevajoče zidanje teh železnic, namreč predelske in pontabelske.“ Ta sklep in to mnenje gosposke zbornice o predelski železnici nam daje najlepše upanje, da bodo vendar enkrat uslišane naše prošnje. —

Ogorsko novo ministerstvo je vendar enkrat sestavljeno; predsednik mu je baron Wenkheim, notranje zadeve Tisza, finance Szell, komunikacije Pechy, trgovino baron Trefort, pravosodje Perezel, Pejacevič pa ostane minister za Hrvatsko. — S tem je kriza odpravljena, pa le začasno, ker uzrok krize ni še odstranjen in tudi ne bode tak hitro. —

Na Nemškem se zraven glasov o odstopu Bismarka najvažnejši pomen daje neki novi papeževi encikliki (pismu) od 5. t. m. v kateri papež izjavlja, da so nemške verske postave od meseca maja neveljavne. — Zarad tega velika jeza in še večji razpor mej vlado in klerikalci.

Na Francoskem je bila sprejeta postava o senatu z veliko večino, vsled česar je zdaj republika zavarovana. — Ekscesarica francoska je nekda

si izposodila 12 1/2 milijonov frankov s pogojem, ako nje sin Lulu na francoski prestol pride, 125 milijonov povrniti. Lep „gescheft“ to! Francoska se zna veseliti, ako bi Bonapartistom se sponeslo njih ljubimca na prestol spraviti, kajti potem jih čast zadene to svotico plačevati. —

Na Španskem nič posebnega; kralj je dosti viših poveljnikov odstranil in z drugimi nadomestil.

Mej angležkim in ruskim novinarstvom traja že več časa boj zarad konference v Peterburgu.

Razne vesti.

(**Politično društvo Soča**). Odbor je sklenil v seji 22. februarja, da bo redni letni občni zbor 16. t. m. ob 1 1/2 uri popoldne. Dnevni red obsega razna poročila, pa volitev predsednika in odbornikov. Kje se bo zborovalo in natančni dnevni red priobčimo v prih. listu.

(**Poziv!**) Gospod vodja slov. oddelka kmetijske šole v Gorici priobčuje sledeči poziv:

Bliža se gorkoji letni čas, v katerem bodo razne boleznin napadale naše vino. Skrb unnega vinorejca mora tedaj biti, da obvaruje vino nevarnosti in da uma že napadeno vino ozdraviti.

Zelo malo pa so naši vinorejci podučeni v kletarstvu in posebno malo vedo o boleznih vina. Neutral-ljivemu preiskovanju strokovnjakov se je posrečilo v novejih časih, da denes že vemo kaj zanesljivega o vinskih boleznih.

Naša kmetijska šola je več lepih in prav uspešnih poskusenj v tem storila, zato menim, da vstrožem vinorejcem, če jih o tem podučim. Zato vabim uljudno vse vinorejce, da se vdeležijo poduka o vinskih boleznih, ki bo 14. 19. in 21. marcija ob 10. uri prep. v deželni kmetijski šoli (pri mestnem vrtu.)

Fr. Povše.

Vinoroji! take prilike treba porabiti; zatorej vam prav nujno priporočamo, da v obilnem številu priletite k zanimivim predavanjem in se po tem zvesto ravnate po podukih, katere boste dobili. S tem pokažite, da ste v resnici vneti za napredek v kmetijstvu in gospod Povše bode gotovo s tem vočim veseljem podučeval in gotovo tudi število svojih prelevanj pomnožil, čim več pazljivih poslušalcev bo njegov poziv privabil.

(**Slovenski klerikalci v Gorici**) voščimo dobro srečo k naznanjeni nam: spravi z možmi naše stranke za našim hrbtom. — Nijmo še vedeli, da so ti gospodje taki visoki politikarji, kakor Bismark, ki svet raznenadujejo. — Na marsikaj družega, kar je prineslo glasilo naših klerikalcev in vtegne še prinesiti, homo že sumarično povedali stoji mnenje. Danes nijmamo prostora, ker smo morali bolj sične muhe odganjati.

(**Tominška čitalnica**) napravi v nedeljo 14. marcija veliko besedo s petjem, deklamacijami in igro: „Brati ne zna“. Vstopnina 10 soldov v korist narodne šole. Blagodarnost nij omejena.

(**Za tržanske škofe**) ima nekda največe upanje in bo skoro gotovo postal solnograški prošt Dellabona, rodoma Goričan. — Govori se tudi o škofu Dobrilu, in o ljubljanskem proštu, da sta tudi ona dva v terni.

(**Mlada burja**) je bila v ponedlek in torek v naši lepi Nizzi. — Morda je bila potrebna, da nekaterim prenapetim politikarjem glave zbitri, da se bodo vendar še spominjali, da smo še na Slovenskem.

(**Goriška čitalnica**) Včerajšno predavanje o novi meri je bilo še precej obiskano in gospod profesor Santelj je svojo nalogo prav dobro rešil, ter nam prav praktično predočil novo mero. V nedeljo bo soper beseda, katere veliki in zanimivi program obeta prav lep večer: 2 igri, ena deklamacija, 1 samospjev ženski, duet, en mešan zbor, 2 možka zbora, 1 solokvartet, en možki samospjev in 3 točke na glasoviru — ali nij to dosti lepega? — Kakor se sliši pride k tej besedi tudi mnogo zunan-njih gostov, če bo le vreme dopuščalo. V sredo pa bo gosp. prof. Vodušek soper predaval o slovenski literaturi in nadejati se je, da bodo čitalničarji in tudi drugi Slovenci iz Gorice v obilnem številu prišli k temu podučljivemu predavanju.

(**Monsunsko društvo**) se snuje v Gorici. Namen tega društva je, da se cane živeža v naši lepi, pa dragi Gorici znižajo. V Goriški čitalnici so razpostavljena pravila, katerim je pridjana pola za podpis. Ker je to društvo velike važnosti in ker je podlaga prav zdrava, homo prihodnjic kaj več govorili o njem. Za zdaj priporočamo goriškim Slovencem, da se pridno deleže tega društva.

(**Čuden napad**) Nek g. Z; bivši častnik, pa v glavi ne popolnoma čist, je v ponedlek v javnem vrtu stopil pred majorja v penziji barona Degrazia ter mu je rekel: „Ti moraš umreti“, na kar potegne revolver iz žepa. Ko major D. to vidi, odgovori: „Jez hočem živeti“ pa prime za revolver; v tem hipu pa napadnik sproži in mu prestrli roko. Hladnokrvno sta po tem odšla vsak na svojo stran. Vendar pa je Z. denjen pod posebno varstvo in se bo moral v bolnišnico, ali norišnico preseliti.

POSLANICA.)

Konečni stavek dopisave iz Tmina v 8. številu lista Sočevod 25. febr. t. l. se s tem popravlja, da županstvo, odstopilši vsled ukaza okr. glavarstva od svojega sklepa zavoljo pokončanja vsih psov v Tmini, za Tminom in v Doljeh, oklicalo je dotično, od c. k. okr. glavarstva po dogovoru z županom in c. k. okr. zdravnikom dano oznanilo od 20. februarja t. l., katero določuje potrebno pa postavne previdnosti v ti važni zadevi

C. k. okrajno glavarstvo v Tminu dne 2. marca 1875.

*) Uredništvo nij odgovorno ne za obliko, ne za zadržaj.

ZAHVALA.

16. pret. febr. je v Volčah bil pogreb moj; rajuke nepozabljive soperuge Marije. Prelepa hvala vsem tistim gospem, gospodom in kmetom, kateri so bili tako prijazni, da so jo v tako velikem številu na zadnjem potu spremljaje, ji poslednjo čast skazali.

V Tominu dne 1. marcija 1875.

JOSIP IVANČIČ
c. k. notar.

Prva občna zavarovalna banka

„Slovenija“

v Ljubljani

Delničarjem banke „Slovenije“.

Z razglasom dne 4. januarja 1875 je banka odločila za delničarje, ki so na medčasne liste uplačali prvi obrok 15% doplačila na vsako delnico, to je f. 15.—, drugzega, 20. decembra 1874 zapadlega obroka pa ne, nov podaljšani termin v zmislu §. 221 trg. zakonika ter jih pozvala, da plačajo družih 15 gld. na vsako delnico do 15. februarja 1875. Ker nekateri delničarji nijso še doplačali tega obroka, stavi se jim za vplačanje ozirom na § 221 trg. zak. in z opominom na nasledke § 7 pravil zadnji termin za vplačanje

do 31. marcija 1875

Za Upravni odbor prve občne zavarovalne banke

„Slovenije“

Ravnateljstvo

* Pri nas na Goriškem so ti ostanki srednjega veka menda popolnoma izginili.